

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Bryant.)

Εἰς βράχον ὅστις ὑψήλην τὴν κορυφὴν τεύασσι,
 Ἐπὶ βουνῶν ἀπ' ἄγρια συνελωσμένου δόση,
 Ἀπηυδηνέος κυνηγός ἐκάθησεν ἀσθραίνων,
 Τὴν φλεγμονὴν τοῦ στήθους τῶν ποθῶν τὰ κα-
 (τευάση,
 Εἰς τὸν ἄβρον κυματισμῶν ἑσφύρων πλατωμένων,

Εἰς τῶν βουνῶν τὰς κορυφὰς τὸ βλέμμα περι-
 (στρέφει
 Λευκόφαια καλύπτονται τὰς κορυφὰς τῶν τήρων.
 Εἰς τὰς κοιλάδας ποταμοὶ τὰ ρεῖθρά τιν' αὐτῶν,
 Τὰς ὄχθας τῶν βαθύοκιστος δασῶν χορεία στέφει,
 Καὶ ἤχοι ἔρημοι πετητῶν κ' ἐντόμων ἀναβρῶν,

Τὴν ῥέμβουσαν τὸν προσοχὴν διέκοψέ τις ἤχος,
 Εἰσὶλθεν εἰς τὰ ὠτιά του, τὸν τέρπει ἐνδομύχως.
 Ὁ ἤχος εἴτε ἀληθὴς ἢ φαντασίας πλάσμα,
 Εἶται γλυκὴς ὡς τῆς μητρὸς τὸ γαληναῖον ἦσμα,
 Κοιμίζον εἰς τὸ στήθος τῆς τὸ βρέφος τῆς ἡούλας.

Καὶ ἡ φωνὴ τῶν κυνηγῶν λέγ' ἢ μυστηριώδης
 α Ἀπηυδηνός οἱ πόδες σου ἐν μέσῳ τῶν ὄρεων
 β Τὸ πρόσωπόν σου κάματος ἐρύθρως φλογώδης
 γ Μαράττων τὸ μείδιμα τῶν χρότων σου
 (τῶν γέων,

δ Εἰς τῶν βουνῶν τὰς πρόποδας, ὦ κυνηγέ, ἐ-
 (κείνων.
 ε Ἡ γῆ τῆς εὐτυχίας σου καὶ τῆς εἰρήνης κείται.
 ς Ἐκείνοι, μεθ' ὧν ἔπις τῆς ἑορτῆς τῶν οἴνων,
 ζ Σε περιμέτρον, φίλων σου χορεία σ' ἐνθυμείται.

Μὲ ἔκπληξεν τὰ περὶ τοῦ ὁ τίος ἐθεύρει,
 Μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ πρὸς τ' ἀντιπέρας ὄρη
 Χώραν τιν' ἀνεκάλυψε τὸ πλατηθῆν τῶν βλέμμα,
 Ἐξερχομένη τῶν οὐρανῶν τῆς ἔβλεπε κ' ἠπόρει
 Πόθεν τ' ὠραῖον ὄραμα προέκπεπεν ἤριμα;

Τὴν ὄρασιν τὸν ἰθελγον καλλίοχοι δεινῶντες
 Καὶ ἀεθῆ ποικιλοχρῶα κυρνωτὰ σείρας ἄψων.
 Καὶ ῥυακίων ἠκοιεν ὑπὸ τοῖς βράχουσ ὄρεων,
 Κ' οἱ μαγικῶς ἐκτείνοντες τὴν θίαν τῶν λιμῶντες
 Ἀντήχουν ἀπὸ ἄσματα ἀρμονιῶν εὐστρόφων,

Ἀποθαρόντες ἀντροφοὶ τῶν παιδικῶν τῶν χρότων
 Ἐκεῖ τῆς ὄρεος ἤρχισαν καὶ ἐπανσαν τὸ βῆμα.
 Ἐκεῖ πρὸ χρότων ἔλαμπαν ἀλλ' ἔδυον εἰς μῆμα
 Παρθένος πλήρης χάριτος κ' ἐλπίδων καλλι-
 (φῶτων...

Ὁ τίος ἔφη' ἔκτοτε καρδίας δρυμῶν πόρον.

Τὸν εἶδε τότε, ἤρχετο ἢ ποθητὴ τῶν κόρη,
 Καὶ, ὡς συνήθως ἄλλοτε, ἀνέβαινε τὰ ὄρη.
 Κ' ἐτίμνε τὰς χεῖρας τῆς κ' ἐλάλει τ' ὄραμά του.
 Ὁ κυνηγός τῆς μαγικῆς μορφῆς τῆς ἐθεύρει
 Καὶ ἔκπεπεν ἰγυρόμενος ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

Καὶ ἔκπεπεν πρὸς τὰ ἴμπρος καὶ κῆπτων αἰγρυδιῶς
 Ἐκ τῆς πατρίνης ἔπεισεν ὁ κυνηγός ὄρεος.
 Εἶδε τὸ βάθος τῶν κρημνῶν εἰς μανθρὴν σιγῆν
 (μαν,
 Οἱ ὄφθαλμοὶ του ἔχασαν εἶθε τὴν ὄρασίαν,
 Καὶ τοῦ θαυμάτου ἢ οὐκίαν τὴν ἑοβίω' ἀπαισίως!

X. A. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλῶ. ΡΙΕ')

—ο—

CΙ.

Βελούγια μου περίφρα καὶ ῥεῖα ζωγραφισμένη,
 Πάει τὸ μῆλο νὰ χυθῆ, τὸ ῥοῖδο νὰ σαπίσῃ,
 Πάει ἢ Τασούλα σὶὸν Πασᾶ νὰ τὸν ἐπροσκυνήσῃ
 Πάει τοῦ πέριαι τὴν ποδιά καὶ τοῦ φίλι τὸ χέρι,
 Σ' ἔρταξ' ἀρέντη, σ' ἔρταξ' καὶ νὰ μὲ συμπαθήσῃ.
 Δὲν εἶν' ἐδῶ συμπάθημα, γὰρ νὰ σὲ συμπαθήσω
 Τασούλα, κλάψες μου ῥέθαι ἀπὸ τὸ βλακίτι
 Ποῦ ῥύλαξες τὴν κλεφτουριά καὶ αὐτὸν τὸν Καλτσόπουλο,
 Τὸν Γούλι τὴν περίφρα, τὸν Διάκο τὸν λιβέντη.
 Ἐρταξ' ἀρέντη μου, ἔρταξ', καὶ νὰ μὲ συμπαθήσῃ.
 Δὲν εἶν' ἐδῶ συμπάθημα γὰρ νὰ σὲ συμπαθήσω,
 Ποῦ ἔχλασες τὰ τρία χωριά, τὰ τρία βλακίτι κ.
 Ποῦ πέριαν σκλάβους τὰ παιδιὰ καὶ σκλάβους τὰς γυναῖκες
 Καὶ φέρνουν τ' ἄσπρα σταῖς ποδίαις καὶ τὰ φλωριά σταῖς
 (σκούφιας)

Καὶ θίλουν τὸ μουρασαλὴ καὶ θίλουν βλακίτι.
 Μὲνα μὲ λένε Ἀλῆ - Πασᾶ, μὲ λένε Ἀλῆ - Βεζύρη,
 Ποῦ εἶν' οἱ μὲν πάσαν τὴν ποδιά, χέρι εἶν' οἱ μὲν πηλῆσση
 Ποτὶ φωρὶ δὲν βλέπουνε ποτὶ καὶ βλακίτι.

CII.

Οἱ κλέφταις ἐμαζένοιντο καὶ γίνοντο μπουλοῦσι.
 Ὁ Δίπλας πάει κατὰ τὸν ζυγὸ καὶ Ἀντώνης κατὰ τὸ βάλτο,
 Καὶ ὁ Νάκος πέρα ἔκμα μ' αὐτὸν τὸν Λεπενιώτη,
 Πολλὰ τουφέκια πέριτουνε σὶὸν Πλάτανον σὶὸν ῥάχη.
 Τὸ τί τουφέκια νᾶναι αὐτὰ; τί θλιβερά βροντᾶνε;
 Ὁ Λεπενιώτης πολεμᾷ τὸν Νάσο τὸν Κομπόπουλο,
 Ὁ Νάσος ἐσκοτώθηκε ὁ Γεώργης πάει σὶὸν τόπο,
 Καὶ ὁ Λεπενιώτης χύθηκε μὲ τὸ σπαθὶ σὶὸ χέρι.
 Πέριαι τοῦ Γεώργη τ' ἄρματι, τοῦ Νάσου τὸ κεφάλι,
 Νὰ μὴ τὸ πάρη ἢ Ἀρβυκηνιὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βελιγχιέας.
 Τὸ πένε τὸ Κερπενῆσι τὸ πᾶν σὶὸ Κερπενῆσι
 Βλέπουν οἱ ἐχθροὶ καὶ χαίρουνται, οἱ φίλοι καὶ λυποῦνται,
 Τὸ βλέπει ὁ Γόργης - Νουμαρῆς καὶ καθίται καὶ κλοῖται.
 Ἐγὼ μαι ὁ Νάσος ἔκουστος, ὁ Νάσος ἔκουσμένος
 Μὲνα μὲ ξέρι ὁ Ζυγὸς μὲ ξέρι τὸ Βραχῶρι,
 Μὲ ξέρι καὶ τ' Ἀγραφα καὶ ἔλε τὸ Κερπενῆσι
 Μὲ ξέρι καὶ ἄνε γούμενος σ' τὸ κάτω Μοναστήρι

—ο—